Az Úr útai

Nyissuk ki Isten Igéjét a 2Mózes 33. részénél! A 13. verstől olvasunk. *„Most azért, ha kedves vagyok előtted, kérlek, ismertesd meg velem a te útadat, hogy megismerjelek téged.”* Ámen.

Mózesről van szó, aki Istennel beszél, és arra kéri, hogy mutassa meg neki az útait, hogy megismerje Istent. Ez nekünk is ok arra, hogy megismerjük Isten útait, hogy megmutassa nekünk azokat, és így megismerjük Őt. De nem elég csak megismernünk Őt, ennél sokkal többre van szükség. Járnunk is kell az Ő útain.

Több helyen is olvasunk, hogy lássuk ezt. Nézzük meg a 103. zsoltár 7. versét: „Utait megismertette Mózessel.” Mózes kérte, hogy mutassa meg neki az útait, és az Úr megmutatta.

Ugyanezt kell velünk is megtennie. Először is érdekeljen bennünket, hogy megismerjük az útait, hogy Ő megmutassa azokat nekünk, azzal a céllal, hogy megismerjük Őt, és az Ő útain járjunk.

Olvassuk el a 25. zsoltárt is, a 4. és 5. verset. *„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem; ösvényeidre taníts meg engem! Vezess engem a te igazságodban és taníts engem; mert te vagy szabadításom Istene, mindennap benned bízom.”* Ámen.

Ez Dávid zsoltára. Dávidnak ugyanaz az imádsága, mint Mózesé: „Utaidat, Uram, ismertesd meg velem.” Ugyancsak Dávid mondja a 27. zsoltár 11. versében: „Taníts meg, Uram, a te útadra, és vezérelj engem az igazság ösvényén.” Ámen.

Mózes azért imádkozott az Úrhoz, hogy mutassa meg neki az útait. Dávid is azért imádkozott, hogy mutassa meg neki az útait. Nekünk is imádkoznunk kell, hogy tanítson meg minket az útjára, az ösvényeire, és vezessen minket az igazság ösvényén.

Olvassuk el a 25. zsoltár 8. és 9. versét is. *„Jó és igaz az Úr, azért megmutatja a bűnösöknek az utat. Igazságra vezérli az alázatosokat, és megtanítja az alázatosokat az ő útára.”* Ámen.

Kérnünk kell, hogy mutassa meg nekünk az útait. A 103. zsoltárban olvastuk, hogy Isten megmutatta Mózesnek az útait. Dávid is kérte, hogy mutassa meg neki az útait, és ugyancsak Dávid mondja el, kinek mutatja meg Isten az útait: *„megtanítja az alázatosokat az ő útára.”* Ez feltétel.

Nem akárkinek mutatja meg Isten az útait, és nem akárkit tanít meg Isten az útjára. Elég világosan kiderül, hogy nekünk is teljesítenünk kell néhány feltételt.

Olvassuk el a 12. és 13. verset is. *„Kicsoda az az ember, a ki féli az Urat? Megmutatja annak, melyik utat válaszsza. Az ő lelke jóban lakozik, és földet örököl az ő magva.”* Ámen.

Két lényeges dolog van: „alázatos és istenfélő”. Ha alázatos vagyok, szerény és engedelmes – ezt jelenti az alázat –, és ha bennem van az Úr félelme, ha tisztelem és szeretem Őt, akkor megmutatja nekem, melyik utat kell választanom.

Amikor azt mondom, hogy félem Istent, valójában az Ő igéjét félem. Ha félem Őt, Isten megmutatja nekem az utat, és nemcsak megmutatja, hanem meg is tanít rá.

Ha van köztünk olyan, aki azt mondaná, hogy neki nem mutatja meg, hogy ő nem ismeri Isten útait, az azt jelenti, hogy nem alázatos, és nem féli az Urat, mert az Úr nem hazudik. Ha Isten megígér valamit, megtartja az ígéretét. Ő hűséges. *„Az Úr titka az őt félőké, és az ő szövetsége, hogy megismertesse velök.”* Ámen. (Zsoltárok 25:14)

Ha féljük Istent, megmutatja nekünk az utat, amelyet választanunk kell. És Ő a barátunk, megosztja velünk a titkait. Ha pedig szövetséget kötünk vele, tanít bennünket. Az Úr tanít minket.

Olvassunk a 32. zsoltárból is, hogy lássuk: az Úr tanít minket. *„Bölcscsé teszlek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj; tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”* (Zsoltárok 32:8)

Az Úr az, aki tanít minket, és megmutatja az utat, amelyen járnunk kell. Tanácsot ad nekünk, és rajtunk lesz a szeme.

Olvassunk az 1Királyok könyvéből is, és jegyezzük meg: nem akármilyen úton kell járnunk, hanem Isten útján, Isten útain. Isten bizonyos utakon, bizonyos ösvényeken jár, és tőlünk is azt kéri, hogy az Ő útain járjunk.

A Királyok 11. részének 38. versében ez áll: *„És ha engedelmes leszel mindenben, a mit parancsolok néked, és az én útaimon jársz, és azt cselekszed, a mi kedves előttem, megtartván az én rendelésimet és parancsolatimat, a mint cselekedett az én szolgám, Dávid: én is veled leszek, és építek néked állandó házat, a mint építettem Dávidnak, és néked adom Izráelt.”* (1Királyok 11:38)

Ha engedelmes leszel mindenben, amit parancsolok neked, ha az én útaimon jársz, ha azt cselekszed, ami kedves előttem, megtartva rendeléseimet és parancsolataimat, veled leszek.

Ha nem járunk Isten útain, nincs velünk. Olvassunk Jób könyvének 21. részéből is. Ez Jób panasza. *„Miért élnek a gonoszok? Vénségökig, sőt erőben is gyarapodnak. Magzatjok előttük virul, velük együtt, és csemetéik szemök előtt. Házaik bátorságban vannak, félelem nélkül; az Isten vesszeje nem sujtja őket.”* (Jób 21:7–9)

A 13. verstől ezt olvassuk ezekről az emberekről: *„Napjaikat jóllétben töltik, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba. És mégis azt mondják Istennek: Távozzál tőlünk, mert nem kívánjuk tudni a te útaidat!”* Ámen.

Van az embereknek egy csoportja, amely nem akarja megismerni Isten útait. Nagyon sok ilyen ember van. Nem egy vagy kettő, hanem nagyon sok. Imádni akarják Istent, örök életet akarnak, Isten mennyországába akarnak jutni, de nem akarják megismerni Istent. Nem akarják megismerni Isten útait, mert ha megismerjük őket, ezek az utak felelősséget raknak ránk, köteleznek bennünket, hogy járjunk rajtuk. „Ha az én útaimon jársz, veled leszek” – mondja az Úr.

Van tehát egy csoport, amely nem akar tudni róluk. Olvastunk egy másik csoportról is, amely meg akarja ismerni őket. Isten pedig azt mondja azoknak, akik meg akarják ismerni az útait, hogy csak azoknak mutatja meg, akik teljesítik a két feltételt.

Legyenek alázatosak, és féljék az Urat. Menjünk az 1. zsoltárhoz, olvassunk el belőle egy verset. Néhány dolgot olvasunk azokról, akik meg akarják ismerni Isten útait. Feltételezem, hogy mindannyian, akik itt vagyunk, ugyanezt kívánjuk. Mindannyian meg akarjuk ismerni Isten útait, és mindannyian Isten útain akarunk járni.

Az 1. vers: *„Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolók székében nem ül."* Ámen. Az az ember, aki nem jár a bűnösök útján. Két út van: Isten útja vagy Isten útai, és a bűnösök útja vagy a bűnösök útai – vagyis a keskeny út és a széles út.

„Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal." Ámen. Isten útairól gondolkodik, az Ő törvényein elmélkedik.

Olvassuk el a 86. zsoltárt is: *„Taníts meg, Uram, a te útadra, hadd járjak a te igazságodban; tedd egygyé szívemet, hogy félje a te nevedet."* Ámen. Ez Dávid imádsága. Úgy tűnik, Dávid többször is elmondta ugyanezt az imát.

Szüksége volt Dávidnak erre az imádságra? Nekünk is szükségünk van rá? *„Hajtsd hozzám, Uram, a te füledet, hallgass meg engem, mert szegény és szűkölködő vagyok! Őrizd meg lelkemet, mert kegyes vagyok."* Ezt mondja az 1. és 2. versben. Kit szeret Isten? Azt, aki az Ő útain jár. Dávid tehát az Ő útain járt. Dávid azt mondja: szegény és szűkölködő vagyok – vagyis alázatos. Szükségem van rád, Uram. És kéri: „Taníts meg, Uram, a te útadra."

Olvassunk a 81. zsoltárból is, a 13. verstől. *„Vajha hallgatna rám az én népem, és Izráel az én útaimon járna! Hamar megaláznám ellenségeiket, és szorongatóikra fordítanám kezemet."* Isten fájdalma van itt: „Vajha hallgatna rám az én népem, és Izráel az én útaimon járna!"

Olvassuk el a 11. és 12. verset is. *„De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedett nékem. Azért szívök keménységére hagytam őket; hadd járjanak tanácsaik szerint!"* Nem hallgattak a szavamra, Izrael nem engedett nekem, ezért szívük hajlamaira hagytam őket, és a maguk tanácsát követték. Ámen.

Akkor szívük hajlamaira hagytam őket – a pogányok útjára, a bűnösök útjára, a széles útra –, mert nem hallgattak a szavamra, és nem akartak az én útaimon járni.

Az embereknek egy nagy csoportja ezt mondja: „Nem akarjuk megismerni a te útaidat. Nem akarunk járni rajtuk."

Menjünk Jeremiás könyvéhez is, a 6. rész 16. verséhez. *„Ezt mondja az Úr: Álljatok az utakra és nézzetek széjjel, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, és nyugodalmat találtok lelketeknek. De azt mondták: Nem járunk azon!"* Ámen.

„Nem akarjuk megismerni őket." Olvassuk el a 7. rész 23. versét is, ahol Isten elmondja, miért kell az Ő útain járnunk.

„Hanem ezt a dolgot parancsoltam nékik, mondván: Hallgassatok az én szómra, és Istenetek leszek, ti pedig népem lesztek, és járjatok mind azon az úton, a melyet parancsolok néktek, hogy jól legyen dolgotok.” Azért járunk az Ő útain, hogy megismerjük Őt, és itt azt mondja nekünk, hogy ha az Ő útain járunk, boldogok leszünk. Jön a 24. vers. Mielőtt tovább olvasnánk, szeretnék emlékeztetni benneteket valamire. Jeremiásról van szó. Jeremiás Júda királyságának utolsó időszakában élt, mielőtt a népet fogságba hurcolták, a babiloni fogságba. Isten pedig Jeremiás által még egyszer kérni akarta őket: Járjatok az én útaimon, hogy boldogok legyetek. Ez a makacs nép azonban nem akarta.

A történelem pedig azt mondja el, hogy két részre szakadtak. Egy részüket Babilonba hurcolták fogságba, mások Egyiptomba mentek, és ott meghaltak – úgy is mondhatnánk, eltűntek.

Isten pedig mindnyájukat megbüntette, mert nem engedelmeskedtek. Olvassuk most a 24. verset. *„De nem hallgattak és nem hajtották hozzám fülöket, hanem jártak tanácsaik szerint, gonosz szívöknek kívánsága szerint, és hátat fordítottak és nem arczczal.”* Ámen.

Isten minket is figyelmeztet. Lehetünk boldogok, és lehetünk boldogtalanok – de nemcsak boldogtalanok lehetünk, hanem meg is halhatunk.

Olvassunk Jeremiás 21. részéből is. Itt, Jeremiásnál, egy következményt is elénk tár. Drámai következménye lesz. Továbbra is Jeremiásról van szó, és ugyanerről a makacs népről, és talán nekünk nehéz felfogni, milyen is volt az akkor.

Gondoljatok valami hasonlóra! Tegyük fel, hogy egy nagy háború fenyeget minket, már az ajtónk előtt áll, mindjárt kitör, és valaki eljön, és azt mondja nekünk, hogy járjunk Isten útain, hogy megmeneküljünk ennek a szörnyű háborúnak a következményeitől.

Ilyen körülmények között sem akartak járni rajtuk. Még akkor sem akartak Isten útain járni, amikor látták, hogy a dolgok bekövetkeznek. Sőt amikor fogságba készültek hurcolni őket, és már vitték is őket rabként, még akkor sem akartak. Gondoljunk magunkra is! Milyen makacs az ember. Mi sem vagyunk jobbak. Mi is csak emberek vagyunk. Volt néhány ember, aki meghajtotta a szívét, hogy megismerje Istent. Nem mindenki. Nagyon kevesen voltak. Jeremiás idejében valószínűleg az ujjainkon meg tudtuk volna számolni őket. Volt egy Dániel, néhány ember, a többiek nem akartak hallgatni.

A 21. rész 8., 9. és 10. versében ezt mondja nekünk az Úr: „E népnek pedig ezt mondjad: Ezt mondja az Úr: Ímé, előtökbe adom az élet útját és a halál útját.” Két út van. Az út, amely életre vezet, és az út, amely kárhozatra visz.

Van egy másik ige is, amely ezt mondja: „Van olyan út, a mely egyenesnek látszik az ember előtt, de a vége a halálnak útja.” Van a halál útja és az élet útja. Van egy keskeny út.

„A ki megmarad e városban, megöletik fegyver, éhség és döghalál által; de a ki kimegy és átszökik a Káldeusokhoz, a kik titeket ostromolnak, élni fog, és zsákmány gyanánt nyeri az ő életét. Mert ellenére fordítottam orczámat e városnak, nem javára, ezt mondja az Úr; a babiloni király kezébe adatik, és megégeti azt tűzzel.”

Képzeljük el, hogy Bukarestet, Románia fővárosát már körülzárta egy hatalmas sereg, már a kapuinál állnak. És Isten értesít minket: „Ellenére fordítottam orcámat Bukarestnek, nem javára. Menjetek ki belőle, és adjátok meg magatokat foglyul ezeknek az embereknek. Ez az egyetlen nyereségetek, ez lesz az egyetlen zsákmányotok: hogy életben maradtok." Milyen szörnyű volt ez ott! És mégis, még ilyen körülmények között is voltak, akik nem akarták. Sokan nem akarták. Még ilyen helyzetben sem akarták. Gondoljuk meg nagyon figyelmesen, hány út van!

Csak két út van, nem több: az élet útja és a halál útja. Olvassunk a Zsidókhoz írt levél 3. részének 10. verséből: *„Azért megharagudtam arra a nemzetségre, és mondtam: Mindenkor tévelyegnek szívökben, ők pedig nem ismerték meg az én útaimat."* Ámen. A zsidó népről van szó, amely negyven évig volt a pusztában.

Mózes megismerte Isten útait. Isten megmutatta neki. Ha pedig megmutatta neki, elmondhatjuk Mózesről, hogy alázatos és istenfélő volt. Ott volt még Káleb és Józsué is.

Mi volt a baj ezzel a hatszázezer emberrel? Nem voltak alázatosak, és nem félték Istent. Isten nem mutatta meg nekik az útait. Nem ismerték meg az útait. Lehet, hogy kérték: „Meg akarjuk ismerni a te útaidat." De nem teljesítették Isten feltételeit.

Próbáljunk választ adni a kérdésre: miért nem tetszenek nekünk Isten útjai, miért mondjuk, hogy „nem akarunk járni rajtuk, nem akarjuk megismerni a te útaidat"? Emlékszem, sok évvel ezelőtt beszéltem valakivel, és megkértem, hogy olvassa a Bibliát. Azt mondta: „Nem akarom olvasni a Bibliát, mert tudom, hogy arra kötelez, hogy megváltoztassam az életemet. Nem akarom megismerni Istent, nem akarom megismerni Isten bölcsességét, mert rá fogok döbbenni, hogy a bűnösök útján járok, és ez kötelezne." És ott is maradt. Azóta talán tíz vagy tizenöt év telt el, és az illető ugyanúgy a sötétségben maradt.

Olvassunk el néhány dolgot Isten útairól, hogy lássuk, milyenek Isten útjai. Menjünk a 77. zsoltár 13. verséhez: *„Oh Isten! szentséges a te útad!"* Ámen. Ő tanít minket az útaira. Az alázatosokat és istenfélőket tanítja az útaira. Barátja azoknak, akik félik az Urat, és megmutatja nekik az utat, amelyen járniuk kell.

De Isten útjai szentek. Olvassuk el, mit mond Hóseás Isten útairól a 14. rész 9. versében: *„Kicsoda bölcs, hogy értse ezeket? értelmes, hogy megismerje ezeket? Mert az Úrnak útai egyenesek, és az igazak járnak azokon, a bűnösök pedig elesnek azokon."* Ámen.

Aki bölcs, figyeljen ezekre a dolgokra! Az Úr útjai egyenesek. A bűnösök elesnek ezen az úton. Az igazak járnak rajtuk; nem akárki jár Isten útain, mert azok egyenesek.

Ha mi még csalunk az adóval, ha még hazudunk, ha még valótlanságokat mondunk, ha ravaszak vagyunk, el fogunk esni rajtuk.

Olvassunk még Isten útairól a 18. zsoltárban, a 30. verstől. *„Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsa ő mindazoknak, a kik ő benne bíznak."* Ámen.

Isten útjai tökéletesek. Isten tökéletes. A 19. zsoltár 7. verse azt mondja: „Az Úr törvénye tökéletes." Az Úr törvénye Isten útján van, nekünk pedig ezen az úton kell járnunk, követnünk kell az Ő törvényeit és parancsolatait. Isten azt kéri tőlünk, hogy az Ő útján járjunk, ahogyan egykor a zsidó néptől is kérte. A keskeny út, amelyről az Úr Jézus beszélt, Isten útja, a széles út pedig a pogányok útja. Isten azt parancsolja nekünk, hogy minden útján járjunk, szeressük és szolgáljuk Őt teljes szívünkből és teljes lelkünkből, tartsuk meg parancsolatait és törvényeit, hogy boldogok legyünk.

Isten azt kéri tőlünk, hogy féljük Őt, és minden útján járjunk. Útai tökéletesek, és követnünk kell őket. Az Ézsaiás 35:8–9 a szent útról beszél, amely csak a szenteknek van rendelve. Ez az út a megváltottaké, tisztátalan ember nem mehet át rajta. Isten áron váltott meg minket, hogy a szent úton járjunk, amelyet Ő készített nekünk.

A Máté 21:32 azt említi, hogy János az igazság útján jött. Az igazak Isten útján fognak járni. Fontos, hogy Isten szent útját kövessük, mert ez vezet el minket hozzá, és ez hoz nekünk boldogságot. „Isten útja" egyenes, ahogy Hóseásnál olvastuk, igaz út.

Menjünk Lukács evangéliumának 1. részéhez is. Lássuk, mi van még ezen az úton! Mit mond még Isten arról, mi van rajta? Az 1. rész 76. versében Keresztelő Jánosról és az Úr Jézusról szóló prófécia áll. A 76. vers: *„Te pedig gyermekecske, a Magasságos prófétájának neveztetel; mert az Úr orczája előtt járasz, hogy megkészítsd az ő útait; hogy adj az ő népének idvesség ismeretét, az ő bűneiknek bocsánatában, a mi Istenünknek könyörületes szívéért, a melylyel meglátogatott minket a napkeltének magasságból való fénye. Hogy megvilágosítsa azokat, a kik sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa lábainkat a békesség útjára."* Ámen.

Az Ézsaiás 35-ben olvastunk erről az útról: két nagy szakaszból álló út, szent út, és ezen az úton nem jár semmiféle vadállat, semmiféle haragos ember, semmiféle ellenszegülő – mondhatnánk mi.

„Hogy igazgassa lábainkat a békesség útjára." Ez a békesség útja. Olvassunk ugyancsak Lukácsból, a 19. részből. Jegyezzük meg, hogy arra hív minket, hogy a békesség útján járjunk.

Könnyen ellenőrizhetjük magunkat, hogy ezen az úton vagyunk-e. Hogy a békesség útján járunk-e, vagy a háborúság útján. Nem fegyveres háborúra gondolok: minden ellenkezés, amely megszületik bennünk, és amelyet végre is hajtunk, a háborúság útja, nem a békességé.

A 19. rész 41. és 42. verse: *„És mikor közelgetett, látván a várost, síra azon, mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te napodon is, a te békességedre valókat! de most elrejtettek a te szemeid elől."* Ámen.

Jeremiásnál olvastuk: ha a régi ösvényeken, a jó ösvényeken járunk, nyugodalmat találunk lelkünknek. De ők nem akartak járni rajtuk. Nem találhatsz nyugalmat, ha nem jársz az Ő útain.

Bárcsak megismerted volna te is ezen a napon a békességedre valókat! Vagy bárcsak megismerted volna a békesség útját! De most ez az út el van rejtve a szemed elől. Nem láthatod.

Isten Igéje azt mondja nekünk, hogy a Lélek szerint való gondolkodás élet és békesség. Olvassunk a Római levélből is, a 3. rész 17. és 18. versét. Az emberek egy csoportjáról van itt szó, akikről ezt mondja: *„És nem ismerték a békességnek útát. Nincs isteni félelem az ő szemeik előtt.”*

A Zsoltárokban olvastuk, milyen állapotban van az az ember, aki nem ismeri a békesség útját. Ahhoz, hogy megismerjük Isten útját és rajta legyünk, alázatosnak kell lennünk, és félnünk kell az Urat. Nincs isteni félelem a szemük előtt.

Természetes, hogy nem ismerik a békesség útját. Isten országának vannak útjai, vannak ösvényei. De milyenek az ösvények Isten országában? Isten országa igazság és békesség.

Isten országában tehát igaz ösvények és a békesség útjai vannak. Ezek Isten tökéletes útjai. Segítsen meg minket az Úr, hogy megismerjük Isten útait, és járjunk rajtuk!

Befejezésül olvassunk még az Ézsaiás 58-ból, a 8. verset. A sötétség útjáról van szó, az útról, amely halálba visz, és azokról az emberekről, akik ezen az úton járnak. Nem ismerik a békesség útját, és útjaikon nincs igazság. „A békesség útját nem ismerik, és nincs ítélet az ő ösvényeiken; ösvényeiket elferdítették, senki, a ki rajtok jár, nem ismeri a békességet.” Aki ezeken az utakon jár, nem ismeri a békességet; ezek az utak halálba visznek.

Két nagy út van: a békesség útja és az igazság útja.

Útjaikon nincs igazság. Nem ismerik a békesség útját. A 119. zsoltárral zárunk, egy szép ígérettel. Mielőtt felolvasnám, idézek még egy igét, amely most jutott eszembe: „Adjad fiam a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimban gyönyörködjenek.” Ez Isten kérése. „Adjátok nekem a szíveteket, és a szemeitek az én útaimban gyönyörködjenek!” Gyönyörködjenek.

A zsoltáros is ugyanezt mondja itt, az 1. verstől a 3. versig: „1. Boldogok, a kiknek útja feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. 2. Boldogok, a kik megőrzik az ő bizonyságait, teljes szívből keresik őt. 3. Nem is cselekesznek hamisságot, az ő útaiban járnak.” Ámen.

Vegyük magunkra ezt az ígéretet! Boldogok leszünk, ha igazságban, feddhetetlenül járunk az utunkon.

Ha teljes szívünkből keressük Őt, ha megtartjuk az Igéjét, és az Ő útain járunk, boldogok leszünk, és életünk lesz. Erősítsen meg és segítsen titeket az Úr, hogy szívetekre vegyétek, amit hallottatok, és teljes erőnkből járjunk az Ő útain! Ámen.

Sursa: *Az Úr útai* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/az-ur-utai